

Kamelot a Roman Horký: *Babí léto*. Warner Music, 2015, celkový čas 46:39. Když jsem začátkem roku 1995 psal recenzi čtvrtého alba

Kamelotu

Duhová cesta

, rozhodl jsem se rozebrat vydané písničky jednu po druhé - přestože to úrovni recenze příliš neprospívá a nikdy později jsem to nezopakoval. Nějak jsem si nemohl pomoci, potřeboval jsem se – kromě jiného – pošťourat v kupě závad a nedotažeností, které jsem v nich slyšel. V závěru jsem nicméně uvedl: „Hle, samá výtky, stížnost. (...) Ale dílčí nedostatky, kterých je tu dost, nejsou zdaleka tak důležité, jako komplexní pocit z tohoto nosiče.“ Máme skoro o 21 let více, já i Roman jsme stárnoucí pamětníci (nebo muži v nejlepších letech... chcete-li...), ale o jeho 18. řadovém albu bych mohl napsat v podstatě to samé.

Pokoušení vzít to po jednotlivých písničkách se tentokrát ubráním. Deska obsahuje dvanáct autorských kusů Romana Horkého, dosti zřetelně folkových a poměrně konzervativních, místy opřených o brněnský trampský swing, s jedinou jasnou popinou (

Vyznání

). Album rámuje písně věnované autorovým blízkým (

Ester, Anděl, Vyznání...

), které se často rozvíjejí směrem k vzpomínání a bilancování (

Nad Černými poli, Segen Gottes, Lodenica

). To je samo o sobě náročné výchozí postavení: lze být vůbec osobitý a nenudící v zadání, které se blíží nasládlému biedermeieru? Jakkoli víme, že Achillovou patou Horkého tvorby jsou texty, takto problém určitě nestojí.

Ester

si v jeho oblíbené kategorii „píseň pro všechny mé děti“ vede velmi dobře. Pocta oblíbenému festivalu (

Lodenica

) se vysloveně povedla a určitá sentimentalita písně

Segen Gottes

je vyvážena rajcovním a veselým hantecem. Dokonce ještě těžší téma, píseň věnovanou dvěma trampům z Oslavy popraveným za protektorátu (

Kavčice

) zvládl autor se ctí a s jen mírnými kostrbatostmi. Co nemusím, je hitový a poměrně vlezlý

Anděl

. Vystačil bych si s andělem, co mu polámali křídla, a ještě s tím, co jí dostal na povel, jinak bych byl pro důkladnou deangelizaci české populární hudby a folku zvláště – ale jinak jde o detaily, celé ty roky stále o dost obdobné detaily. Například: řekl bych, že čeština snese jakoukoli metaforu, hravé nahrazení jednoho slova jeho obdobou. Spojení jako „železniční kůň“ nebo „telegrafní prut“ (obojí

Babí léto

) mě přesvědčují o opaku. Do vtipna laděné Romanovy písně se s mým očekáváním nikdy příliš nepotkávaly (zde

Jan Eskymo Welzl

). Pozitivně působících textových detailů je méně, ale jsou: třeba verš „s okoralou kůrkou lunny“ (

Rajské údolí

).

Kamelot a Roman Horký: dospěle vyznávání a bilancování

Napsal uživatel Tomáš Hrubý
Čtvrtek, 10. prosinec 2015 00:28

Další složky tvorby fungují lépe a je na nich vidět, že je nám o těch 21 let víc než při Duhové cestě. Muzika je očekávatelná (pokud RH někoho vykrádá, tak sebe – trochu třeba v příjemné titulce), ale dobře napsaná a několikrát i opravdu silná (

Chceš to vzdát, Rajské údolí

). Aranže vydařené a chytré: zdánlivě jednoduché, ale při pečlivějším poslechu s řadou zajímavých vychytávek. Postavené jsou samozřejmě na kytarách: různě hraných akustických, elektricky znějící lubovce nebo bottleneckem hrané slide kytare. Téměř výhradně je nahrál Horký; druhý kytarista Viktor Porkristl se pouze jednou mihne ve vokálu. Zato rytmika se činí: Vladimír Třebický (bicí, perkuse) a zejména Tomáš Koudy Vunderle, většinu skladeb hrající na kontrabas, který měkčím zvukem dobře splynul se soundem alba (baskytaru v několika skladbách nahrál on sám, Jíra Meissner nebo Petr Vavřík). Z hostů je nejvíc slyšet dobře znějící chromatická foukačka Chrise de Pino (

Lodenica, Vzduchoplavec

), nejčastěji použité jsou klávesy různých hráčů (Ivo Viktorin, Milan Vidlák, Karel Macálka, Tomáš Baloun) s různou intenzitou: od téměř neslyšného podkladu až po určující nástroj skladby (

Nad Černými poli

a

Vidlákovo piáno

). Swingující staccata v

Ester

dobaruje křídlovka Františka Slavíka.

Roman Horký je špičkový zpěvák se zajímavou a osobitou barvou hlasu. Z hlediska jeho zpěvu patří recenzovaná deska určitě k těm lepším: civilní projev, žádná manýra, dobrá technika, dynamika, feeling. Píseň

Vzduchoplavec

přepustil Koudymu Vunderlemu, jehož hlas je stejný jako tato melodie: vzdušný, lenivý. Z pěveckých hostů nejlépe zafungoval Petr Bende v duetu

Kavčice

.

Jsou i v této oblasti tvorby nějaké nehezké detaily? Ale ano: třeba v

Lodenici

by Romanovu hlasu prospělo zvýšení tóniny o tón. Úplně nerozumím jeho zálibě v poněkud výběhových popstars, ale Dalibor Janda nakonec zazpíval svůj part v

Rajském údolí

dobře, zato Ilona Csáková předvedla kroutivě zalykací popovou manýru (

Vyznání

). Tato skladba byla následně doražena přímočaře srdceryvným aranžmá smyčcového kvartetu...

Závěr bych - jak výše naznačeno - mohl opsat ze své staříčké recenze. Ale zkusím dodat něco navíc. Určitě vám neradím, abyste poslouchali muziku nepozorně a neuměli odlišit dobré od špatného. Ale! Pokud si chcete vychutnat písničky Kamelotu, trochu se napřed vzneste, jak ten

Kamelot a Roman Horký: dospělé vyznávání a bilancování

Napsal uživatel Tomáš Hrubý
Čtvrtek, 10. prosinec 2015 00:28

Koudyho vzduchoplavec ze stejnojmenné písničky. Některé nelichotivé detaily zmizí, méně zajímavé kousky krajiny můžeme rychle přeletět a celé je to z té výšky poutavé, zajímavé. Jako celek země Kamelot funguje. Roman Horký celé ty dlouhé roky nezahálel. Umí.